

може и мора да буде само чврст, истина не у апсолутном смислу. Ако то није, ако није чврст, онда значи да може да се доноси и мења као обичан закон па се онда губи разлика између њега и закона. Тада такав устав не може да буде основ уставности нити тада може да се спроведе контрола уставности закона јер закони тада немају нешто више изнад себе према чему ће да се упоређују и доводе у склад. Без обзира на то што мора да буде чврст, сваки устав је више или мање и еластичан. Еластичност је својство устава да се стално прилагођава стварности земље, чак и без неопходних промена свог текста. Зато и сви чврсти устави поседују и одређен степен еластичности иако је то привидно неспојиво с њиховом чврстином.

Б. НОВИЈЕ ПОДЕЛЕ УСТАВА

Поред ових класичних теорија о врстама устава, постоје још неке друге поделе према различитим критеријумима. Ти критеријуми су разноврсни: формално-правни, политичко-правни, социолошко-правни и др. или се односе на облике државе, њене владавине (уређења и сл.) или на то ко и како доноси устав итд. Гледано с формалног становишта, према формалном критеријуму, облику у коме је устав изражен – једном или више правних документа, разликује се следећа подела:

1. Кодификовани и некодификовани устави

Кодификовани устав би био такав устав који се састоји из јединственог акта у коме су садржане уставне норме, док је некодификован устав онај чије су норме садржане у два или више аката истородног карактера.⁶⁴ Модерни устави су углавном кодификовани и састоје се из једног сређеног, систематизованог текста који најчешће носи назив устава мада се срећу и други називи: основни закон, облик владавине, инструмент владавине и др. Некодификовани, хетерогени устави су реткост и мало је таквих устава који су састављени из више уставних текстова. Код некодификованих устава у погледу карактера њихових прописа су могуће две различите ситуације:

а) Код ове прве, различити прописи су највеће правне снаге, веће од закона и од њих се разликују како по поступку доношења, тако и по ономе ко их